

of medical staff in developing countries: main challenges and ways of its improving in ukraine. *Baltic Journal of Economic Studies*. 2018. Vol. 4, №. 4. С. 56–61. URL: <http://www.baltijapublishing.lv/index.php/issue/article/view/479/pdf> (дата звернення: 10.10.2021).

2. Smaldone P., Vainieri M. Motivating health professionals through control mechanisms: A review of empirical evidence. *Journal of Hospital Administration*. 2016. Vol. 4, №. 4. С. 67–75. URL: <https://www.sciedupress.com/journal/index.php/jha/article/view/8802> (дата звернення: 10.10.2021).

3. Прокопеч Л. В., Тодоріко І. М. Проблеми управління персоналом в закладах охорони здоров'я. *Демографія, економіка праці, соціальна економіка і політика*. 2020. №42. С. 267–272. URL: http://market-infr.od.ua/journals/2020/42_2020_ukr/47.pdf (дата звернення: 10.10.2021).

Зарубіжний досвід організації ефективної системи медичної реабілітації

Склярва М. О., здобувач вищої освіти 2 курсу спеціальності
«Адміністративний менеджмент»

Національного фармацевтичного університету

Коляда Т. А., к.ю.н., доцент кафедри менеджменту та публічного
адміністрування Національного фармацевтичного університету
takolyada@ukr.net

В організації медичної реабілітації кожна країна орієнтується на свої національні особливості. Сьогодні фахівці виділяють загальні особливості, притаманні організації медичної реабілітації за кордоном. Так, форматами реабілітаційних закладів, які розповсюджені в провідних країнах світу є: стаціонарні установи, амбулаторні установи, санаторно-курортні організації, інститути та кафедри реабілітації [1].

За формою власності реабілітаційні заклади за кордоном поділяються на: державні, приватні та ті, що фінансуються за рахунок страхових коштів.

У країнах Євросоюзу медична реабілітація є окремою, незалежною медичною спеціальністю, яка сконцентрована на просуванні фізичного та когнітивного функціонування, активностей, участі та модифікацію особистісних та оточуючих чинників. Спеціалісти з медичної реабілітації у своїй роботі базуються на цілісному підході до осіб із гострими та хронічними станами. Лікарі-реабітологи працюють у різноманітних установах – від блоків інтенсивної терапії та реанімації до суспільних закладів, використовують спеціальні діагностичні інструменти та з реабілітаційною метою застосовують засоби, що включають фармакологічні, фізичні, технічні, освітні та професійні втручання

В організації системи медичної реабілітації в розвинутих країнах світу, системи та реабілітаційні підходи мають багато спільного [2]. Так, основна

мета реабілітації – зменшення наявних наслідків захворювання у вигляді обмежень життєдіяльності та максимальна інтеграція хворого в суспільство.

Орієнтація медичної реабілітації на усунення або зменшення порушень в участі хворого в активному житті суспільства вимагає, щоб у процесі реабілітації крім медиків брали активну участь психологи, педагоги, соціальні працівники, профконсультанти та інші фахівці. Основні принципи реабілітації – ранній початок, послідовність, наступність, комплексність, індивідуалізація.

Фахівці, що займаються медичною реабілітацією, повинні уточнювати і визначати, наскільки використовувані ними способи і методи придатні для досягнення цілей у конкретного пацієнта; іноді вони перевіряють, який ефект отриманий від проведених реабілітаційних заходів. При цьому враховується ступінь обмеження участі реабілітанта в активному житті суспільства до і після реабілітації. Оцінка ефективності реабілітації здійснюється переважно за шкалами спеціальних опитувальників.

Концепція медичної реабілітації розвинутих країн світу передбачає, що на реабілітацію повинні направлятися хворі при загрозі зниження або при зниженій працездатності для її значного поліпшення або відновлення за допомогою медичних заходів [3].

Аналіз досвіду провідних країн світу засвідчив, що в даний час накопичений великий досвід у цій сфері, і можна констатувати, що багато аспектів медичної реабілітації досить добре відрегульовані: існує певна технологія відбору на реабілітацію та її проведення, система оплати за надані реабілітаційні послуги тощо.

Використана література:

1. Берлінець І. А. Зарубіжний досвід у сфері медичної реабілітації: перспективи використання в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2019. № 4. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1416>.
2. Шевчук В. І., Яворовенко О. Б., Беляєва Н. М., Куриленко І. В., Андросова Н. С. Організація медичної реабілітації в провідних країнах світу. *Вісник проблем біології і медицини*. 2019. Вип.1.Том 2 (149). С. 51–55.
3. Рудий С. А., Гук А. П. Порівняння структурних елементів управління систем охорони здоров'я окремих країн Європи та України. *Економіка і право охорони здоров'я*. № 2 (4). 2016. С. 89–99. URL: file:///C:/Users/user/Downloads/eprozd_2016_2_14.pdf